

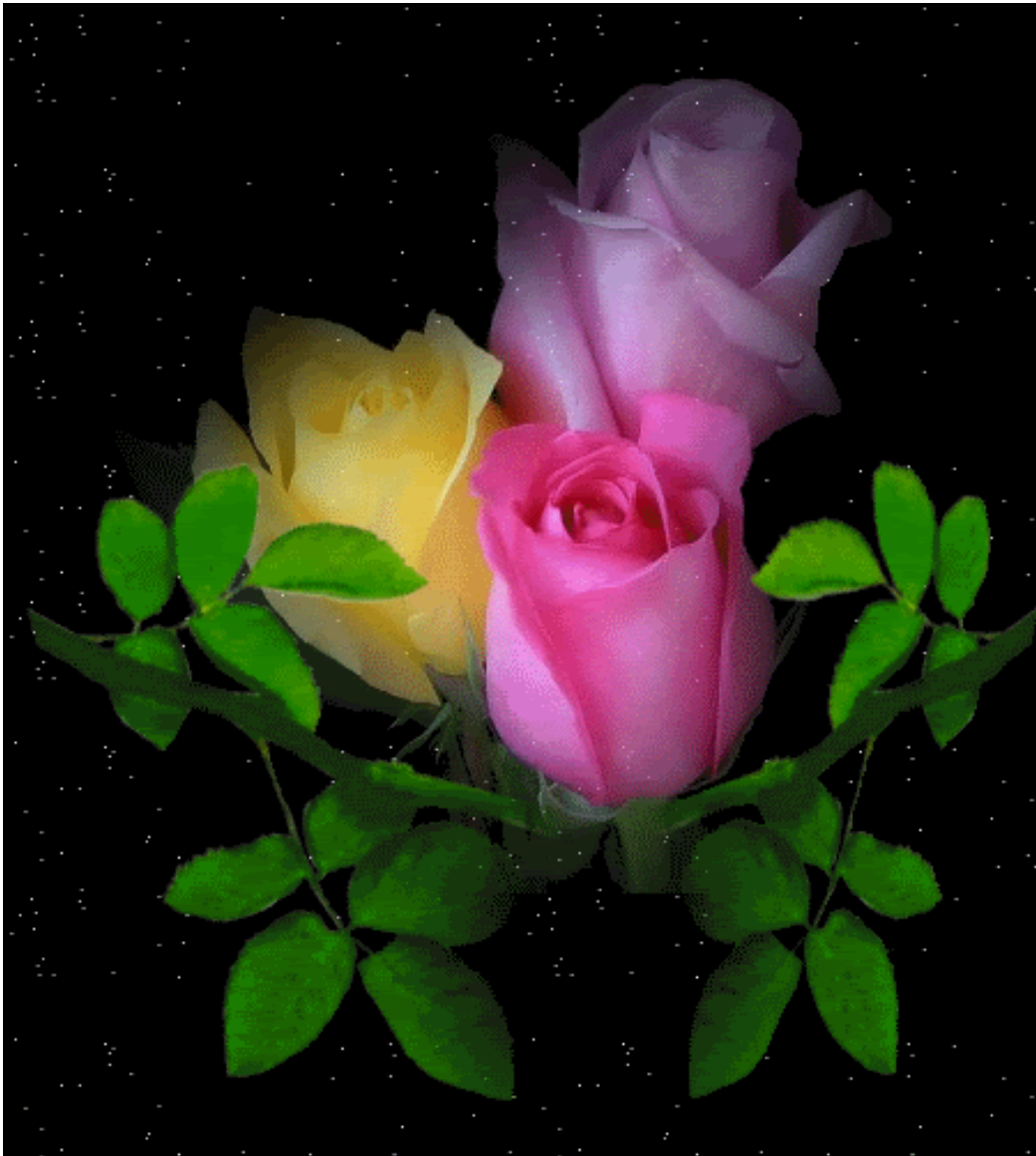
Truyện ngắn

Hoa nở cho người

Quý Thể

Tên thực: HỒ PHƯỚC QUẢ Sinh năm 1940, Hội An, Quảng Nam Tiến sĩ luật khoa, thẩm phán V.N.C.H. Đã công bố hơn 300 tác phẩm văn học nhiều thể loại. Đã nhận khoảng 50 giải thưởng văn học lớn nhỏ trong và ngoài nước. Hiện sống “thanh bần lạc đạo” tại Massachusetts. Hoa Kỳ

Nằm trên giường, chưa ngủ, Thuý giết mình quay lại nói với chồng :

-Còn việc này, tí nữa quên.

-Việc gì ?

-Hồi bốn giờ chiều nay tôi đi đưa đám ma ông Cả.

Thọ vẫn dán mắt vào sách, hỏi :

-Chôn rồi sao? Tôi tưởng mai mới.

-Ừ, chôn rồi, mua đất ở núi Sạn, xa quá, chỉ có họ hàng với mấy người bạn thân đi đưa.

-Không chờ con cháu về sao? Nghe nói có anh con trai làm gì đó lớn lắm ở ngoài Hà Nội, có về kịp không ?

-Không, được giờ tốt thì đi quan, với lại mùa hè nóng nực, mới có một ngày rười mà đã trở mùi, ruồi lặn bay vào đây nhà.

Thọ hỏi mấy câu, tiếp tục đọc sách, với anh hỏi han như thế đã là đủ, anh thuộc người vô tâm, ít chú ý tới việc người khác. Thuý gắt:”Đã nói chuyện xong đâu...”.Anh hỏi còn chuyện chi nữa, Thuý nói :

-Có việc quan trọng, tôi vừa sực nhớ ra. Bà Cả dặn tôi về nói với anh qua nhà bà bê mấy chậu hoa về trồng.

Thọ hỏi bà ta bán hoa? Không, bà Cả nói từ ngày ông Cả đau ốm không chăm sóc, người nhà chẳng rảnh rang, cây cối xác xơ cả, tội nghiệp.Anh đem về mà trồng.

Bấy giờ Thọ mới chịu đặt sách xuống hỏi :

-Ông già mù đó mà có trồng hoa ư ?

-Có.

-Hoa gì ?

-Hoa hồng.

Thọ nhíu mày suy nghĩ, nói một mình, người sáng mới thấy đường trồng cây, bắt sâu , tưới nước, nhổ cỏ, bón phân. Người sáng mới nhìn hoa nở, thường thức vẻ đẹp của hoa. Người mù trồng hoa làm chi ?

Thuý nói:

-Người có mắt ngắm hoa, người mù không thấy, thường thức hương thơm.

Với lại trồng hoa là cái thú vui của mình, đâu cần hoa trả công. Nghe nói lúc sinh thời ông cụ quý mấy chậu hoa lắm. Sau khi bệnh tình đã nặng, biết không qua khỏi, ông bảo bà qua nói với anh đem hoa về bên này mà trồng. Ông nói anh là người có học, hiểu biết nhiều về hoa, yêu hoa. Bà nói tới đó thì nghẹn ngào không thốt lên lời được nữa.

Thọ kinh ngạc và cảm động, ông cụ đó không quen biết nhiều với anh tại sao lại hiểu rõ anh đến thế. Thọ hỏi :”Thực à?”. Thuý nói, chuyện người ta trời trăn quan trọng ai dám đùa. Thôi, ngày mai thuê xe đem về bên này chăm sóc giùm ông cụ. Đến ngày kỵ giỗ đem hoa tới cúng là cụ vui lòng rồi.

Thọ đứng lên, vẻ xúc động, hoa gì? Thuý bực mình, gắt. Tôi đã nói rồi, hoa hồng. Thọ lại hỏi, biết rồi, nhưng hồng gì, giống gì, màu sắc nào, hoa hồng biết bao nhiêu giống. Thuý nói tôi có sành hoa đâu mà hỏi, mai sáng qua bên đó rồi biết. Bà Cả nói sáng nào dù trời ấm hay rét ông Cả cũng thức dậy từ lúc tảng bưng sáng ra vườn chăm sóc hoa. Người mù như ông làm việc khổ hơn người sáng rất nhiều. Ông luồn tay vào giữa khóm hồng đầy gai sờ mó từng chiếc lá, cành cây, tìm lá vàng, bắt con sâu. Hoa trả công cho người bằng những đóa hoa ngát hương.

Thọ hỏi lại lần nữa :

-Không sành hoa hồng, nhưng ít nữa cũng biết nó màu g?

-Đủ kiểu, đủ dạng, to có, nhỏ có, toàn một màu trắng.

-Thọ gặt gù như tìm ra chân lý. Người mù có cần chi màu sắc, ông cụ chọn hoa màu trắng trồng là phải rồi. Xưa nay trời đất sinh mọi thứ hoa màu trắng đều thơm, không có sắc thì phải có hương. Những loại hoa nở ban đêm đều có màu trắng để thu hút đám côn trùng hoạt động về đêm. Tội nghiệp ông lão mù...

*

Ngày hôm sau Thọ tới nhà ông Cả, anh thấy một vườn cây chít khăn tang. Bà Cả trông thấy anh khóc to hơn. Anh không biết phải an ủi làm sao. Anh nói, thôi để lại đây, mỗi ngày cháu tới chăm sóc vườn hoa cho cụ. Bà Cả bảo đem đi, để lại thêm đau lòng. Bà nói thế nhưng khi thấy Thọ bung mấy chậu hoa hồng lên xe, bà oà khóc chạy vào nhà.

Đem hoa về với con mắt sành hồng như anh, Thọ phân biệt được nhiều giống hoa. Hồng Elisabeth cành và thân cây khẳng kheo, không gai, hoa to, cánh mỏng, màu hồng nhạt, rất thơm, nước ngoài người ta dùng làm nước hoa. Hồng Ariana thân và lá to khỏe, hoa vạm vỡ, cánh hoa dày giống như làm bằng bột, màu hồng yếm, không thơm. Hồng Mascara màu da cam thơm và bền, có khi cả mười ngày hoa mới héo. Có điều Thọ rất lấy làm lạ, theo chỗ anh biết các thứ hoa này thường thường có màu. Chưa bao giờ các giống hoa này có màu trắng. Thế nhưng các chậu hồng ông cụ đều ra hoa toàn trắng, thực là điều không thể giảng giải nổi.

Chỉ mới nhìn qua mấy chậu hồng anh cũng đã cảm nhận được tấm lòng của người trồng hoa. Mỗi cây mỗi cành mỗi chậu đều có bàn tay chăm sóc chu đáo, không một lá úa, cành khô, cọng cỏ, đất vơi phân trong chậu cũng được chọn lọc kỹ càng. Người sáng mắt dù có yêu hoa cách mấy chưa chắc đã làm được như thế.

Một thời gian sau, dưới bàn tay chăm sóc của Thọ mấy chậu hồng ngày nào cũng trở bông. Chỉ có điều bao nhiêu chậu, bao nhiêu giống hồng đều ra hoa màu trắng. Có lần Thọ nhìn vườn hồng trách :

-Toàn một màu trắng, cái màu tang tóc, chán chết!

Và rồi Thọ ao ước :

-Phải chi hoa nở cho ta vài đoá hồng tươi thắm thì sung sướng biết mấy !

Một đêm Thọ đang ngủ rất say bị Thuý lay vai, Thuý nói thắm :

-Dậy đi! Hình như có ăn trộm.

Thọ giật mình tỉnh dậy, lắng nghe, nói :

-Không phải ăn trộm. Tôi nghe như tiếng chuột rúc rích.

Thuý nói :

-Không phải tiếng người lớn hay tiếng chuột. Tôi nghe như tiếng lũ trẻ con chơi giỡn ngoài sân, nơi đặt mấy chậu hồng của ông Cả.

Mờ sáng hôm sau, hai người hé cửa ra nhìn. Trời ơi! Cả một vườn hồng đỏ thắm, thơm ngát./.

Quý Thể